

ביעור חמץ

ב תליאביב, התלוננה מרסל סואד במשטרה, כי אחרי שתלתה את לבני המיטה שלה לאחורר לכבוד חג הפסח, וכינייהם גם ציפית שכללה תכשיטים ב' שחי של 300 ל"י, הוציא אלמוני את ה' תכשיטים מתוך הציפית, השאיר את ה' ציפית לאחורר.

★ ★ ★

גן נעזר

ב תליאביב, הבחינו תושבי אחד ה' בתים ברחוב שלמה המלך במסגר המנסה לפרוץ את דלת אחת הדירות, שבעליה היו בחופשה, גילו כי המסגר נשלח עליידי פורץ מועד, שהסביר ל' מסגר כי הדירה שייכת לו אך הוא איבד את המפתח.

★ ★ ★

פעולת תגמול

ב תליאביב, אחרי שאנשי השגרירות ה' הציבת מחו בפני משרד החוץ נגד הקבצן המקבץ נדבות בסתח בנין הצי' רות, ירד הקבצן מתוך מכונית, פתח את המנוחה שהיתה בידו, הוציא מתיכה 8 אבנים, הטילן בוו אחר זו על הלונות בנין הציירות, גיפץ אותן, נכנס חזרה למכונית והסתלק.

★ ★ ★

צרה מגבוה

ב נורמנדיה, צרפת, נאלצו שלטונות מסי'הכנסה להזעיק לעזרתם צנחנים, כדי לחדור לתוך טירה עתיקה בה הת' בצרה משפחת איכרים, שסירבה להתיר לגובי מסי'הכנסה להיכנס אליהם.

★ ★ ★

חול ומחול

ב ירושלים, ערכו נטורי קרתא הפ' גנה נגד הקמת בריכת השחיה המעו' רבת, לבשו הפעם בגדי חג, יצאו ב' שירים וריקודים מול משמרות השוטרים המוויינים.

★ ★ ★

חינוך מתקדם

ב תליאביב, הובא גדעון יפה (22) לדין, באשמת התפרצות לבית ספ' יגניבת שלוש ל"י, ביקש מהשופט לאסור את פירסום שמו בטענה שהוא בן מורה.

★ ★ ★

קנינו של יוד

ב בירמינגהם, ארצות הברית, פרץ פרד הובארד עם חברו לבית, חילק עמו את השלל, הסתכסך על סכום של 13 סנט, רצח את חברו, נידון ל-30 שנות מאסר.

★ ★ ★

חד גדיא

ב נתניה, שמע שמעון סלומון את אשתו צועקת בחדרהמדרגות, הבחין כי הותקפה על ידי חתול גדול, מיהר ל' הביא את אקדחו כדי לירות בחתול, כיוון על הצדק רינו בנינינו אל החתול, ירה

„מן העיר אל הכפר“ - אינה סיסמה המושכת את בנות נצרת

נשואין? כן - אבל...

מיד התוצהו" אך סיהאם לא התרגשה מהת' פרצות אביה. היא באה אל מוסה והודיעה לו: „זה כבר יהיה בסדר. שלח נכבדים לבא לסיים את העיסקה.“

מוסה כמעט ונישק את אהובתו; רק נוכחות חברתה ריסנה אותו. הוא מיהר לאביו, והפעם הסכים זה לנסוע לאבי הכלה, בהברת הכומר של הכפר. „אני ליחיתי אותם בתפילות“, הוסיף מוסה.

ימחרת שבה משלחת השידוכים. „אביה מסכים“, הודיע אבי מוסה בכעס כבוש. „אבל בתנאי אחד: שתעזוב את הכפר ותעבור לגור בעיר. האם אתה מסכים לתנאי כזה?“

★ ★ ★

היכן מקום ההשכחה?

ולו המום נסע מוסה העירה, לשמוע את הפרטים מפיה של סיהאם עצמה. עברו כמה ימים עד שהצליח לפגשה. הנערה עותה לו בליגולג שוברלב: „ומה חשבת לך, יא מוסה, שאני אסכים לעזוב את העיר

שבנו חזר מנצרת בלי ראש“, נזכר מוסה. „הוא רק הבין שאני צריך שלחה. הוא שלח אותי למרעה, עם עדרי המשפחה.“

כל זמן שלא נודעו תוצאות בחינות הבגרות, לא העז מוסה לגלות לאביו את דבר אהבתו. אולם כאשר נודע למוסה כי הוא עבר את הבחינה ואף זכה לציונים טובים במיוחד, לא ידעה שמחתו גבול. בני הכפר באו לברך את התלמיד המוצלח על הישגו, כשבפי כל אחד האיחול: „נבוא לבקר אותך בקרוב בשמחתך הגדולה.“ נזכר מוסה: „לכל אחד עניתי חרישית: „אמן, אמן, כן יהיה רצון.“

כשבטחוננו העצמי מבוצר בתואר „בוגר בית ספר תיכון“ פנה מוסה אל אביו, סיפר לו את דבר אהבתו לסיהאם, בת המנהל. הוא ביקש ממנו כי ימנה רשמית אל משפחת הבת, ינהל את המשא ומתן לברית נשואין. האב סירב להתערב. „אתה כבר גבר“, הכי ריו, „רצונך להתחתן — טפל בענייני בעצמך.“ לפי צעתה של סיהאם עצמה, פנה מוסה

מוסה הוא בחור ממורמר. לא על כל המין האנושי, כי אם רק על חציו הנשי של מין זה. ליתר דיוק: על בנות העיר נצרת. כי רק לפני שבועות אחדים, היה מוסה מלא תקוות לזכות בחיי נישואין מאושרים. ואז, לפתע, קמה בחירת לבו הנצי' רתית, ואמרה „לא.“

מוסה, עלם גבוה ורזה בן 19, סיים רק לפני שנה את בית הספר התיכון בנצרת, וכיום הוא עובד בהוראה באחד משבטי הכדואים ליד כפר שפרעם הגליל. בעייתו, כך הוא סבור, אינה בעיה אישית נדירה. „בנות הערים הערביות כולן חושבות שזו פחיתות כבוד להתחתן עם כפרי ולעבור לגור אחר בכפר.“

בן 14 היה מוסה, כאשר נשלח על ידי הוריו ללמוד בנצרת. באותם הימים לא חשב על בנות. „הייתי נעלב כשהורי היו מאיצים בי לגדול ולהתחתן“, מספר הוא. „הם היו רגילים לומר לי: „יאללה יא מוסה, גדל כבר. אנו רוצים לראות בשמחתך.“ גם אני רציתי בשמחתי, אבל באותם הימים היתה שמחתי לקבל את תעודת הבגרות. על בנות וכל הקשור בהן לא רציתי לחשוב — למדתי שזה חטא.“

מאז הספיק מוסה להבין, כנראה, כי אין זה בדיוק כך. אולם הרחבה זו של השכלתו המעשית לא הביאה לו אושר רב. בהיותו בנצרת היה מוסה נאלץ לעמוד בתור לקנות לחם. שעות ארוכות ביזבו כך, כשכולו נרגז על ביטול הזמן. עד אשר מצא לעצמו תחביב מרגיע: להתבונן בבנות שעברו ברחוב. „תחילה פחדתי שמישהו ישגיח במינהג ה' בלתי תברתי שלי“, הודה, „אבל במהרה גיי לייתי כי הבנות עצמן מביטות בי לא פחות מאשר אני בהן.“

★ ★ ★

עת ללמוד ועת לאהוב

ב מיוחד מושכה את תשומת לבו נערה שחורת עיניים, בעלת צמות ארוכות ושחר רות. כעבור זמן נודע לו כי זוהי בתו של מנהל בית הספר היסודי באחד מכפרי הסביבה. היחוס הרם לא הפחידו: גם יחוסו שלו אינו מבוטל. „את משפחתי מכבדים בכל הארץ, ונוסף לכל — אל חמד לאללה, יש לנו כסף ונכסים לא פחות משפחתה.“

בכל זאת, חשש התלמיד להרבות במחשבה על נצרת חלומותיו. הוא פחד פן יפריע הדבר ללימודיו, והוא ייכשל בבחינות. „הוי יא מוסה“, היה שואל את עצמו, „האם זאת העת לאהבה? לאיזה בחינה אתה עומד לגשת — לבחינת הבגרות או לבחינת האהבה?“

הוא החליט כי גם קבלת תעודות יש להסדיר לפי עדיפות: קודם תעודת הבגרות, אחר כך תעודת נישואין. בינתיים הסתפק בפני שות מקריות ובהחלפת חיוכים נחפזים עם סיהאם היפה. כעבור זמן אף הצליח להחליף עמה כמה מלים. היא היתה ילדותית וע' ליוה, תמיד צחקה — „אפילו כשהייתה ר' עת, בעבור מישהו לידנו ברחוב.“

לא היה קל לשניים להיפגש. נצרת היא עיר קטנה ואפילו אם בחורה מוכיחה אין זה דבר קל בשבילה. כשעניינה

הוא ישב בשדות

כדי לשכוח את אהבתו לנערה

שוקע בקריאת אחד מהספרים הכבדים

אל אמה. האם כבר הכינה